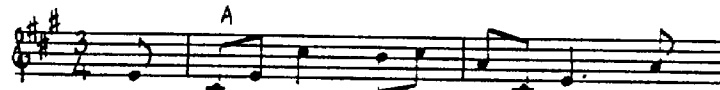

DEN BLOMSTERPRYDDA GONDOLEN GLED

(Ny Elfsborgsvisa)

Den blomsterpyrd- da gon- do-len gled ut-

öf-ver Elfs- borgs böljor ned, det var så hemskt i den

mörka natt, en flicka skön vid rodret satt. Kring

pannon bar hon en la-ger-krans be- prydd af stjernarnas milda

glans. Hon sjöng om vär-nen så ljuf och kär, som

up-på Elfsborg fängslod ör.

Och Herman hörde den stämman klar,
Som genom jerngallradt fönster far,
"Hallå", han ropar, "min sångarvän,
Nog känner jag din röst igen.

Jag hafver mördat ett barn för dig,
Du kunde väl ha förlåtit mig.
Men kärleken den är lika stor,
Hos fången som på Elfsborg bor."

Men stormen ryter och åskan går
Och böljorna emot Elfsborg slår
Det blixtrar till och fången såg,
Sin sångarvän i böljan låg.

"Att sitta innespärriad i bur",
Så klagar fången. "Jag arma djur!
Min Sigrids öden jag dela må,
Min graf skall blifva böljan blå.

Sen skall jag såsom en vålnad gå
Ibland de vilda skären grå,
Min Sigrid uti ett annat land,
Jag trycka skall din trogna hand."

Och fången sen uppå Elfsborg satt,
Till dess han rymde derifrån en natt,
Och störtad' sig uti böljan blå,
För att sin Sigrid återfå.

Rätt mången gång uppå Elfsborg se'n
Man hafver hört den stämman ren
Och denna röst man känt igen,
Ty det var fångens sångarvän.

August Wilhelm Thorsson